

PROP DE VOSALTRES

Preparem la Setmana Santa

Benvolguts diocesans:

Hem utilitzat aquests comentaris setmanals, entre altres coses, per parlar del significat de la Quarisma i de la importància de les confraries i germandats en les manifestacions externes de les devocions cristianes. En el d'avui parlarem de la preparació de la Setmana Santa, i encara en quedarà un altre per referir-nos a la festa central dels cristians, la Pasqua de Resurrecció.

Totes aquestes glosses estan influïdes per les circumstàncies sanitàries en què viu la nostra societat. Sembla que no podem o no hem d'oblidar el que passa a la nostra vora i tenir una mirada cristiana davant dels esdeveniments, per molt durs que siguin. La fe que professem sustenta la nostra vida i és un suport segur per afrontar les condicions del sofriment, de la solitud i de la mort que tan sovint ens colpegen. Hem escrit i ens han dit moltes vegades que la fe no pot anar per un camí diferent al de la vida. Necessitem ser coherents entre el que creiem, el que celebrem i el que vivim. És per això que quan ens preparem per a la Setmana Santa, busquem un revulsiu des del lloc més profund del nostre cor perquè tot no es quedi en l'aparença o en l'expressió externa de la nostra devoció.

Voldria concretar una mica, intentant evitar que aquestes breus orientacions semblin un receptari que ajudi a tranquil·litzar la consciència. Busquem

sempre l'essencial o, com a mínim, el que és important.

1. Els cristians hem d'assistir a les celebracions litúrgiques de les nostres parròquies. L'experiència cristiana no es redueix només a una adhesió mental a unes veritats, sinó a l'alegria de la celebració de Jesucrist que ens aporta llibertat, confiança i fortalesa per a la vida diària.

2. Els cristians hem d'aprofitar aquests dies per revisar la nostra vida, evitant el mal i practicant el bé. Aquesta revisió ens porta a rebre la gràcia del perdó en el sagrament de la penitència. No tingueu mai por a l'acte de la confessió! És l'alegria, la gratitud i la misericòrdia del perdó de Déu pel qui es penedeix i comença un nou camí.

3. Els cristians hem d'explicar els moments de la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús a tots els

que viuen amb nosaltres. Si no veiem els passos de Setmana Santa als carrers, busquem en les il·lustracions dels llibres la manera d'acostar la vida del Senyor a tothom. És una espècie de catequesi familiar que no podem oblidar.

4. Els cristians hem de dedicar temps a l'oració: amb la lectura de textos de la Sagrada Escripura, amb el silenci domèstic, amb la repetició de petites devocions familiars. Tot contribueix a situar la nostra vida en la presència de Déu.

5. Els cristians necessitem canviar de vida. Emmirallant-nos en Jesucrist, volem eliminar la mentida i buscar la veritat; volem aplicar la proximitat i la tendresa en les relacions amb els nostres germans; volem fugir de l'insult i manifestar el reconeixement i l'afecte pels altres; volem dedicar part del nostre temps a un servei concret a la comunitat; volem fomentar la comunió i la fraternitat com una exigència radical de la nostra fe.

No en tingueu cap mena de dubte: si actuem així, els altres se sorprendran de la nostra actitud i admiraran el nostre comportament. És una immillorable oportunitat per preparar i adequar la nostra vida al que va viure Jesús durant els últims moments de la seva existència temporal.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Jornada per la Vida

El dijous 25 de març se celebra la Jornada per la Vida amb el lema «Custodis de la vida».

L'objectiu és explicar que la vida és un bé fonamental per a l'home, sense la qual no existeix el gaudi dels altres béns.

Els bisbes de la Subcomissió Episcopal per a la Família i la Defensa de la Vida realitzen una atenta mirada a la societat

actual ens els avanços de la cultura de la mort, per la proposició de la Llei Orgànica de regulació de l'eutanàsia. Davant d'aquesta situació, reflexionen sobre quina ha de ser la resposta dels cristians en aquest moment històric.

Davant d'aquesta cultura de la mort «hem de ser custodis de la vida» perquè, com afirmava sant Joan Pau II, «la vida és sempre un bé».

CERCA DE VOSOTROS

Preparamos la Semana Santa

Queridos diocesanos:

Hemos utilizado estos comentarios semanales, entre otras cosas, para hablar del significado de la Cuaresma y también de la importancia de las cofradías y hermandades en las manifestaciones externas de las devociones cristianas. Hoy hablamos de la preparación de la Semana Santa y todavía queda uno más para referirnos a la fiesta central de los cristianos, la Pascua de Resurrección.

Todos estos comentarios están matizados por las circunstancias sanitarias en las que vive nuestra sociedad. Parece que no podemos o no debemos olvidar lo que ocurre a nuestro alrededor y tener una mirada cristiana ante los acontecimientos por muy duros que se manifiesten. La fe que profesamos sustenta nuestra propia vida y es un soporte seguro para afrontar las condiciones del sufrimiento, de la soledad y de la muerte que tan a menudo nos golpean. Hemos escrito y nos han dicho muchas veces que la fe no puede ir por un camino distinto a la vida. Necesitamos expresar coherencia entre lo que creemos, lo que celebramos y lo que vivimos. Por eso mismo cuando nos preparamos para la Semana Santa, buscamos un revulsivo desde lo más profundo de nuestro corazón para que no se quede todo en la apariencia o en la expresión externa de nuestra devoción.

Voy a lo más concreto. Quiero evitar que estas breves orientaciones parezcan un recetario que ayude a tranquilizar la conciencia. Buscamos siempre lo esencial o, al menos, lo importante.

1. Los cristianos debemos asistir a las celebraciones litúrgicas en nuestras parroquias. La experiencia cristiana no se reduce sólo a una adhesión mental a unas verdades, sino a la alegría de la celebración de Jesucristo que nos aporta libertad, confianza y fortaleza para la vida diaria.
2. Los cristianos aprovechamos estos días para revisar nuestras vidas evitando el mal y practicando el bien. Esa revisión nos lleva a recibir la gracia del perdón en el sacramento de la penitencia. ¡No temáis nunca al acto de la confesión! Es la alegría, la gratitud y la misericordia del perdón de Dios para cada uno que se arrepiente y empieza un nuevo camino.
3. Los cristianos explicamos los momentos de la Pasión, Muerte y Resurrección de Jesús a todos aquellos que viven con nosotros. Si no vemos los pasos en las calles, busquemos en las ilustraciones de los libros el modo de acercarnos a la vida del Señor a la consideración de todos. Es una especie de catequesis familiar que no podemos olvidar.
4. Los cristianos dedicamos un tiempo a la oración. Con la lectura de textos de la Sagrada Escritura, con el silencio doméstico, con la repetición de pequeñas devociones familiares. Todo contribuye a situar nuestra vida en la presencia de Dios.
5. Los cristianos necesitamos cambiar de vida. Mirando a Jesucristo queremos eliminar la mentira y buscar la verdad; queremos aplicar la cercanía y la ternura en las relaciones con nuestros hermanos; queremos huir del insulto y manifestar el reconocimiento y el cariño por los demás; queremos usar parte de nuestro tiempo en un servicio concreto a la comunidad; queremos fomentar la comunión y la fraternidad entre todos como una exigencia radical de nuestra fe.

No os quepa la menor duda. Si actuamos así, los demás se sorprenderán de nuestra actitud y admirarán nuestro comportamiento. Es una inmejorable oportunidad para preparar y acomodar nuestra vida a lo que vivió Jesús durante los últimos momentos de su existencia temporal.

Con mi bendición y afecto,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Sardanes de Mn. Mesalles, en un concert a Barcelona

La Confederació Sardanista de Catalunya va celebrar, el passat diumenge 28 de febrer, un concert per promocionar la sardana com a Patrimoni Immaterial de la Humanitat per la Unesco. El concert va tenir lloc en el Santuari de la Mare de Déu del Carme (Carmelites) de l'Avinguda Diagonal de Barcelona. La principal característica de l'audició va ser el seu caràcter temàtic al voltant de sardanes compostes per capellans i religiosos amb la Cobla Sant Jordi Ciutat de Barcelona sota la batuta de Marcel Sabaté. La cobla va interpretar deu sardanes de religiosos compositors, amb el valor afegit de la presència de Mons. Valentí Miserachs, vingut expressament des de Roma, Mn. Frederic Pujol i Mn. Joaquim Mesalles, prevere de la nostra diòcesi, mestre de capella i director del Petit Cor de la Catedral.

La vinculació de Joaquim Mesalles a les terres lleidatanes en el camp de la creació de música per a cor i cobla, concretament amb la comarca de les Garrigues, queda palesa en les seves composicions sar-

danistes. Destaquem *El campanar de les Borges* sardana estrenada amb motiu de Borges Blanques Ciutat Pubilla de la Sardana, l'any 1980; *Oliver de les Garrigues*, sintonia dels pregons de la població durant molts anys; i *Salt d'espona* dedicada a la colla sardanista del mateix nom de les Borges. Mn. Mesalles té altres composicions sardanistes i algunes es van poder sentir en aquest concert com *Les onze gràcies*, interpretada en el concert de Barcelona, *Ma vila de festa*, *Espurnes de festa* i *A la Verge de Núria*.

Taules rodones sobre l'eutanàsia

L'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP), en col·laboració amb l'Institut Borja de Bioètica-URL, organitzen una doble jornada acadèmica sobre l'eutanàsia els dies 24 i 25 de març amb el títol «L'eutanàsia: ben viure, ben morir» de 16 a 18 hores. El dimecres intervindran tres professionals lleidatans: Montserrat Esquerda, directora de l'Institut Borja, que parlarà de l'acompanyament; Maria Nabal, metgessa de l'Hospital Arnau de Vilanova, que explicarà aspectes de la terminologia; i Joan Viñes, president emèrit de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya, que parlarà de reflexions mèdiques i sanitàries. El dijous serà el torn del filòsof Francesc Torralba i d'altres professionals de la facultat de Teologia per explicar aspectes legals, cures paliatives, la dignitat de la persona humana i el sentit de la vida i de la mort. Les inscripcions s'han de fer a www.edusantpacia.cat i s'enviarà un link per tal de poder seguir les jornades en *streaming*. El preu general és de 20 euros i de 15 euros per a professors i estudiants universitaris.

Jornada interdiocesana de l'Apostolat Seglar

Més de 200 persones de totes les diòcesis amb seu a Catalunya i Mallorca van seguir en línia la Jornada organitzada per la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar de Catalunya (CIAS) el passat dissabte 20 de febrer.

La Jornada se centrà en «Acompanyar la llibertat en Crist. L'acompanyament comunitari».

Fou Mons. Antoni Vadell, bisbe auxiliar de Barcelona, l'encarregat d'impartir la conferència inicial, explicant quines han de ser les característiques que defineixen una comunitat cristiana. Després es va treballar en petits grups on calia respondre dues qüestions centrades bàsicament en els aspectes a ressaltar de la ponència i en allò que necessitem de la nostra comunitat cristiana per descobrir la pròpia vocació laical. A continuació, es van posar en comú les aportacions i Mons. Antoni Vadell va recollir-les a la reflexió final.

Després d'alguns avisos i de l'agraïment per la nombrosa participació Mons. Xavier Novell, bisbe delegat per a l'Apostolat Seglar a Catalunya va cloure la Jornada.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

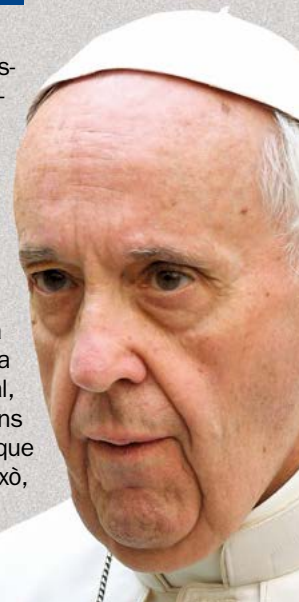

✉ **Pontifex:** «Déu sent el crit de qui l'invoca. També les nostres peticions vacil·lants, fins i tot les que es queden en el fons del cor. El Pare vol donar-nos el seu Esperit, que anima tota oració i transforma tot. És qüestió de paciència, de suportar l'espera» (9 de desembre).

✉ **Pontifex:** «Tots estem cridats a contribuir amb determinació perquè es respectin els drets humans fonamentals de cada persona, especialment de les "invisibles": dels molts que tenen gana i set, que estan nus, malalts, són estrangers o estan detinguts (Mt 25,35-36)» (10 de desembre).

✉ **Pontifex:** «La Mare de Déu va esperar en el silenci la Paraula de salvació de Déu; la va escoltar, la va acollir, la va concebre. En ella, Déu es va fer pròxim. Per això l'Església anomena a Maria "Causa de la nostra alegria"» (13 de desembre).

✉ **Pontifex:** «Resar és encendre una llum en la nit. L'oració ens desperta de la tebiesa d'una vida horitzontal, eleva la nostra mirada cap dalt, ens sintonitza amb el Senyor, permet que Déu estigui prop de nosaltres; per això, ens deslliura de la solitud i ens dona esperança» (15 de desembre).

La parròquia de Sant Antoni Maria Claret fa 15 anys

Condicionats i limitats per les mesures de la Covid, la parròquia de Sant Antoni Maria Claret, del barri de Balàfia de Lleida, va celebrar el 26 de febrer el 15è aniversari de la inauguració de la nova església. Ho va fer amb una Eucaristia en la qual es va recordar aquella data i el què va significar per a la parròquia i el barri.

Per tenir present com la comunitat parroquial va viure la inauguració, en l'Eucaristia de celebració d'aniversari es va llegir la crònica que es va fer relatant aquell esdeveniment, alhora que es projectaven fotografies que ajudaven a recordar tota la festa.

Com a homilia es va llegir la glosa dominical que, l'aleshores bisbe de Lleida, Mons. Xavier Francesc Ciuraneta, va fer aquell diumenge, on destacava que «la riquesa d'un temple són els seus fidels actius i compromesos». En aquella glosa, el bisbe Ciuraneta feia esment de la tasca pròpia d'una parròquia i engrescava els fidels a «ser fer-

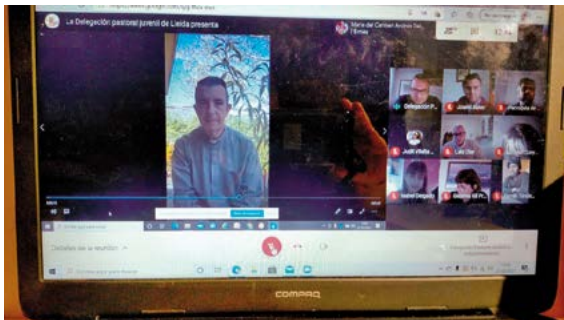
ment d'una vida rica en convivència, en tracte amistós, en ajuda mútua, en atenció i acolliment dels més dèbils del barri, en l'anunci de la Paraula de Déu i en la celebració dels sacraments».

En el moment de pregar pels difunts es va recordar, amb estimació i agraïment, el bisbe Ciuraneta traspassat recentment (ell va impulsar i recolzar la construcció d'aquesta església). També es va fer memòria de tots aquells feligresos que al

llarg d'aquests 15 anys han mort en el si de la comunitat parroquial.

El dia de la inauguració de l'església, el temple era ple de gom a gom i va quedar petit per donar cabuda a tants feligresos i veïns del barri que van voler participar de la festa. Aquella imatge contrastava amb la que oferiria l'església el dia del 15è aniversari, condicionats per la pandèmia. Tanmateix, no es va voler deixar que passés de llarg una data tan significativa.

Xerrada en línia per apropar tres realitats solidàries als joves

La Delegació de Pastoral Jove del Bisbat de Lleida va organitzar, el passat 27 de febrer, una nova edició de la iniciativa «Impliquem-nos» amb l'objectiu d'apropar diferents experiències solidàries als més joves. A la trobada virtual hi van participar la

Delegació de Missions, Càritas diocesana de Lleida, i Arrels-Sant Ignasi. La tècnica de la Delegació de Missions del Bisbat de Lleida, Eva Jorge, va explicar la tasca que fa la Congregació de Marta i Maria a Guatemala. Concretament, va relatar la feina que porta a terme aquesta organització religiosa a la Ciutat de la Felicitat, en la qual atenen a 80 infants orfes. Per part de Càritas diocesana de Lleida, Gemma Gil, responsable del programa d'habitatges, va informar quin itinerari segueixen les persones sense recursos que acull l'entitat tot facilitant-los un lloc on viure. Per cloure, el pare Roger Torres, president d'Arrels-Sant Ignasi, va destacar la vulnerabilitat que viuen les persones sense sostre especialment arran de la pandèmia. Després de les intervencions, diversos joves van fer les seves aportacions.

REFLEXIONS

Estic enfadat amb Déu i em dol!

Té vint anys llargs, s'apropa a la trentena. És un professional reconegut en el seu sector. Fill d'una família en què s'ha viscut la fe com a església domèstica, compromesa amb la parròquia. Ha seguit les catequesis corresponents i ha participat en grups juvenils eclesials. També voluntariats per ajudar als més pobres. Ha experimentat la presència de Déu en la seva vida i ben a prop. Persona de vivència pacífica i continuada de la fe, sense sotracos destacables. Ha arribat, però, un moment, en què les circumstàncies afectives, alguns entrebancs laborals i el refredament espiritual pel que fa a la pregària i els sacraments, l'han derivat a qüestionar-se la presència de Déu, l'eficàcia de la pregària... Fins i tot a sentir-se enfadat amb Ell. «Per què aquest estat d'ànim? Fins fa ben poc, he estat força coherent amb la meua fe i amb tu, Senyor! Per què t'has allunyat? Estic enfadat amb Tu i em dol!». Han estat setmanes dures, que ha compartit amb algun company i amb un sacerdot amic.

El dubte i el dol d'aquest xicot, formulats honestament i des de la bona voluntat, afecten un bon nombre de joves —nois i noies— i adults en arribar a determinades situacions de la vida o en veure's immersos en un context social que ho afavoreix. Són moltes les sol·licitacions exteriors que fan dubtar de l'Amor de Déu i de la seva providència. La superficialitat, el materialisme empobridor que es limita a les meves necessitats, desigs i ambicions. Els múltiples missatges que eludeixen els grans qüestionaments vitals. Pensar més en la nostra voluntat que en la Seua. El debilitament del diàleg amb Déu, empoïnt la pregària personal. L'oblit del proïsme que es creua en el nostre camí i ens demana resposta i ajuda. Oblidar que som criatures de Déu, negant la tan necessària dependència d'Ell... «Qui ens separarà de l'amor de Crist? ¿La tribulació, l'angoixa, la persecució, la fam, la nuesa, el perill, l'espasa? [...] Però, de tot això, en sortim plenament vencedors gràcies a aquell qui ens estima» (Rm 8,35.37).

Déu passa i torna a passar per les nostres vides una vegada i una altra. Hem d'obrir-nos a aquesta presència. No podem deixar de sentir-nos criatures d'un Déu que ens estima. «Defet, potser podrien acostar-s'hi a les palpentes i trobar-lo, perquè ell no és lluny de ningú de nosaltres, ja que "en ell vivim, ens movem i som"» (Ac 17,27).

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

22. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o bé, més breu: 13,41c-62) / Sl 22 / Jo 8, 1-11]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

23. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jo 8,21-30]. Sant Feliu de Llobregat:

sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona. Sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. ■ Dimecres [Dn 3,14-20.91-92.95 / Sl: Dn 3,52-56 / Jo 8,31-42]. Sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

25. □ Dijous [Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel

a Maria de Natzaret, anomenada també Encarnació; sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, màrtir.

26. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jo 10,31-42]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. ■ Dissabte [Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31,10-13 / Jo 11,45-56]. Sant Ru-

pert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; sant Alexandre, soldat màrtir; santa Lídia, mare de família, màrtir.

28. ■ Diumenge vinent, Diumenge de Rams (lit. hores: 2a setm.) [Is 50, 4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Mc 14,1-15,47 (o bé, més breu: 15,1-39)]. Sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

Diumenge V de Quaresma (B)

COMENTARI

«El gra de blat, si mor, dona molt de fruit»

Ja sabem que l'evangeli és ple de paradoxes o de contradiccions segons la manera de pensar del món. Ho diu Jesús: *Si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dona molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna.* Això és el que viu Jesús. Som a punt d'entrar en la Setmana Santa, quan celebrarem la mort de Jesús que és l'inici de la nostra salvació. És el gra de blat que mor però per donar fruit, el fruit de la salvació eterna per a tots els homes i dones del món. Vol dir això que a Jesús no li feia por morir? És evident que sí: *En aquests moments em sento torbat. Què he de dir? Pare, salveu-me d'aquesta hora?* Aquesta és la temptació que tindriem tots nosaltres: demanar a Déu que ens alliberi del sofriment i de la mort. Però què diu Jesús: *No, és per arribar en aquesta hora que jo he vingut. Pare glorifiqueu el vostre nom. Una veu va dir del cel... ja l'he glorificat, però encara el glorificaré.* Aquesta glòria passa per la mort i la resurrecció de Crist. Jesús vol ser fidel al Pare fins i tot al preu de la mort: no estima la seva pròpia vida en aquest món!

Aquesta mort de Jesús inaugura una nova aliança (de la que parla Jeremies): *Posaré la meva llei en el seu interior, l'escriuré en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ell seran el meu poble... tots em coneixeran del més petit al més gran.* Gràcies a la mort de Jesús podem viure com a fills de Déu, ara serem el poble del Senyor. La mort de Crist dona un gran fruit de vida i de salvació. El mateix ens diu la carta als hebreus. Jesús demana *amb grans clams i amb llàgrimes a Déu* que el salvi de la mort. *Déu l'escoltà...* Però el resultat és que *aprengué en els sofriments què és obeir i un cop consagrat sacerdot és font de salvació eterna per a tots els que se li sotmeten.* Crist morint, fent la voluntat de Pare ha aconseguit la nostra salvació eterna. El camí per a la vida és la mort; el camí de la salvació és la creu. També per a nosaltres.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,31-34)

Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que pactaré amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança nova. No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo era el seu amo, diu l'oracle del Senyor. L'aliança que jo pactaré després d'aquells dies amb el casal d'Israel serà aquesta, diu l'oracle del Senyor: Posaré la meva llei en el seu interior, l'escriuré en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. No caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre dient: «Coneixeu qui és el Senyor», perquè tots em coneixeran; del més petit al més gran, diu l'oracle del Senyor, ja que els perdonaré la culpa i no recordaré més el seu pecat.

▶ Salm responsorial (50)

R. *Déu meu, creeu en mi un cor ben pur.*

Compadieu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació, / que em sostingui un esperit magnànim. / Ensenyaré els vostres camins als pecadors, / i tornaran a vós els qui us han abandonat. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,7-9)

Germans, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

(Jn 12,20-33)

En aquell temps, alguns d'entre els grecs que havien pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la festa, anaren a trobar Felip, que era de Bet-Saida de Galilea, i li preguntaven: «Senyor, voldríem veure Jesús.» Felip anà a dir-ho a Andreu i tots dos ho digueren a Jesús. Jesús els respongué: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dona molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna. Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus. En aquests moments em sento torbat. Què he de dir? Pare, salveu-me d'aquesta hora? No, és per arribar en aquesta hora, que jo he vingut. Pare, glorifiqueu el vostre nom.» Una veu va dir del cel estant: «Ja l'he glorificat, però encara el glorificaré.»

La gent que ho sentí deia que havia estat un tro; d'altres deien que un àngel li havia parlat. Jesús els digué: «No és per mi que s'ha sentit aquesta veu, és per vosaltres. Ara és el moment que aquest món serà condemnat. Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat, i jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi.» Deia això indicant com havia de ser la seva mort.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 31,31-34)

Ya llegan días —oráculo del Señor— en que haré con la casa de Israel y la casa de Judá una alianza nueva. No será una alianza como la que hice con sus padres, cuando los tomé de la mano para sacarlos de Egipto, pues quebrantaron mi alianza, aunque yo era su Señor —oráculo del Señor—. Esta será la alianza que haré con ellos después de aquellos días —oráculo del Señor—: Pondré mi ley en su interior y la escribiré en sus corazones; yo seré su Dios y ellos serán mi pueblo. Ya no tendrán que enseñarse unos a otros diciendo: «Conoce al Señor», pues todos me conocerán, desde el más pequeño al mayor —oráculo del Señor—, cuando perdone su culpa y no recuerde ya sus pecados.

▶ Salmo responsorial (50)

R. *Oh, Dios, crea en mí un corazón puro.*

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa; / lava del todo mi delicto, / limpia mi pecado. R.

Oh, Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme. / No me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Devuélveme la alegría de tu salvación, / afíanzame con espíritu generoso. / Enseñaré a los malvados tus caminos, / los pecadores volverán a ti. R.

▶ Lectura de la carta a los hebreos (Heb 5,7-9)

Cristo, en los días de su vida mortal, a gritos y con lágrimas, presentó oraciones y súplicas al que podía salvarlo de la muerte, siendo escuchado por su piedad filial. Y, aun siendo Hijo, aprendió, sufriendo, a obedecer. Y, llevado a la consumación, se convirtió, para todos los que lo obedecen, en autor de salvación eterna.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 12,20-33)

En aquel tiempo, entre los que habían venido a celebrar la fiesta había algunos griegos; estos, acercándose a Felipe, el de Betsaida de Galilea, le rogaban: «Señor, queremos ver a Jesús». Felipe fue a decírselo a Andrés; y Andrés y Felipe fueron a decírselo a Jesús. Jesús les contestó: «Ha llegado la hora de que sea glorificado el Hijo del hombre. En verdad, en verdad os digo: si el grano de trigo no cae en tierra y muere, queda infecundo; pero si muere, da mucho fruto. El que se ama a sí mismo, se pierde, y el que se aborrece a sí mismo en este mundo, se guardará para la vida eterna. El que quiera servirme, que me siga, y donde esté yo, allí también estará mi servidor; a quien me sirva, el Padre lo honrará. Ahora mi alma está agitada, y ¿qué diré? ¿Padre, líbrame de esta hora? Pero si por esto he venido, para esta hora: Padre, glorifica tu nombre». Entonces vino una voz del cielo: «Lo he glorificado y volveré a glorificarlo.»

La gente que estaba allí y lo oyó, decía que había sido un trueno; otros decían que le había hablado un ángel. Jesús tomó la palabra y dijo: «Esta voz no ha venido por mí, sino por vosotros. Ahora va a ser juzgado el mundo; ahora el príncipe de este mundo va a ser echado fuera. Y cuando yo sea elevado sobre la tierra, atraeré a todos hacia mí». Esto lo decía dando a entender la muerte de que iba a morir.